

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **L. S.**, zastoupen JUDr. Josefem Cholastou, advokátem se sídlem Hlavní náměstí 14, Krnov, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Opavě**, se sídlem Praskova 11, Opava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2008, č. j. 22 Ca 51/2008 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2008, č. j. 22 Ca 51/2008 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 7. 2008, č. j. 22 Ca 51/2008 – 25, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále je „stěžovatel“) proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Opavě (dále jen „inspektorát“) ze dne 20. 12. 2007, č. j. ZKI-O-105/414/2007/31, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Bruntál (dále jen „katastrální úřad“) ze dne 19. 9. 2007, č. j. OR-1156/2007-801-59, o zamítnutí žádosti stěžovatele o opravu geometrického a polohového určení pozemků p. č. 36/3, 36/4, a 36/5 v k. ú. Horní Životice. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že stěžovatel je vlastníkem a spoluvlastníkem pozemků p. č. 36/3 a 36/4. V letech 1995 - 2006 bylo opakovaně provedeno podrobné měření změn zachycené vždy v záznamu podrobného měření změn. Takto byl v roce 1995 z tehdejšího pozemku p. č. 135/1 oddělen pozemek p. č. 36/5, dále v letech 1995 - 2000 změněno zakreslení pozemků p. č. 135/2 a 132/3 majících společnou hranici pouze s pozemky p. č. 36/5, 42/4, 42/7, 132/1 a 134/1, tedy bez společné hranice s pozemky p. č. 36/3 či 36/4. V roce 2001 bylo provedeno vytyčení hranice mezi pozemky p. č. 36/3, 36/5, 42/4 a 1118/1 a znovu i v roce 2006, kdy však co do hranice pozemků p. č. 42/9 a 36/5 s pozemkem p. č. 36/3 bylo bez výjimky vycházeno

toliko z bodů zaměřených již v roce 2001, aniž by tyto byly vytyčovány znovu či přemísťovány. Z porovnání katastrální mapy ve stavu před r. 1995 a ve stavu současném je pak zjevné, že hranice pozemků p. č. 36/3 a 36/4 jsou podle obou stavů identické včetně identických lomových bodů. Jakkoli bylo v minulosti měněno zakreslení hranic pozemků p. č. 135/2 a 132/3, nemají tyto pozemky jediného společného bodu s pozemky p. č. 36/3 a 36/4. Jedinou výjimkou je oddělení pozemku p. č. 36/5 z pozemku p. č. 36/3, jehož správnost stěžovatel nenapadá. Je-li výsledkem činnosti katastrálních orgánů co do hranic a lomových bodů pozemků ve vlastnictví (spoluvlastnictví) stěžovatele stav identický se stavem, který tu byl před takovou činností, stěžovatel nebyl činností katastrálních orgánů nijak dotčen na svých právech. Pokud pak došlo k vytýčení hranice pozemků stěžovatele v terénu, nijak tím nebylo zasahováno do souboru geodetických informací spravovaných orgány katastru nemovitostí, když podle ust. § 75 odst. 1 vyhl. č. 190/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 190/1996 Sb.“) vytýčení představuje jen přenesení geodetických informací do terénu, aniž by tyto informace byly jakkoli měněny.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatel byl osobou, která byla zkrácena na svých subjektivních právech. Dále stěžovatel rozsudku vytkl nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. Podle stěžovatele je při posuzování správnosti pozemkové mapy nutno vycházet z prokazatelných údajů, a to, že pozemky p. č. 135/2, 135/3 a 135/1 (původní stodoly) jsou v původní pozemkové mapě zakresleny rozměrově v souladu se skutečností. Návaznost stodoly na pozemku p. č. 135/2 a 135/1, jak uvádí původní pozemková mapa, souhlasí se skutečným stavem. Umístění stodol v terénu je však jiné než jak je zakresleno v pozemkové mapě. V původní pozemkové mapě z roku 1946 hranici ve vztahu k pozemku p. č. 36/1 tvoří parcela (stodola na p. č. 135/1 a 135/2). Protože ale stodoly ve skutečnosti jsou a byly postaveny jinak, je hranice uvedená v pozemkové mapě nepřesná, tudíž neodpovídá skutečnému stavu věci. V roce 1982 byl Geodézií Bruntál zhotoven geometrický plán a vznikla p. č. 36/4. Tato byla zaměřena ke stodole na p. č. 135/2 a společně s ní byla zaměřena přídělová parcela 36/3, která byla od roku 1950 v užívání právního předchůdce stěžovatele na dobu 99 let. V roce 1995 byl Katastrálním úřadem Bruntál výkazem změn č. 44/95 určen příděl č. 72, p. č. 36/3, a z původní p. č. 36/3 byla vyčleněna p. č. 36/5. V roce 1997 bylo zjištěno, že postavení stodol na p. č. 135/2 a 132/3 neodpovídá pozemkové mapě a tyto stodoly byly v pozemkové mapě opraveny (121/ZPŘ-3/97-044). Nebylo ale opraveno postavení stodoly na p. č. 135/1 a její návaznost na p. č. 135/2, tak jak uvádí původní pozemková mapa a geometrický plán z roku 1982. Tato nedůslednost ovlivnila postavení p. č. 36/4 a 36/3, a to tím způsobem, že posunula p. č. 36/4 asi o 5 m dozadu (parcela má dva vlastníky) a přídělovou p. č. 36/3 (jeden vlastník – stěžovatel) o tuto míru zkrátila. Proto stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že oprava postavení stodol na p. č. 135/2 a 132/3 neovlivnila postavení jeho parcel a hranice pozemků. Od roku 1946 mají hranice pozemků pevné mantinely, nebyly nikdy měněny. Proto návaznost jednotlivých parcel na sebe je zavádějící a špatné zakreslení p. č. 135/1 (později 1410) zcela ovlivnilo hranici pozemků a jednotlivých parcel na parcelu navazujících. Všechny tyto skutečnosti stěžovatel v průběhu doby písemně sděloval Katastrálnímu úřadu v Bruntále a vždy žádal o vysvětlení, proč není pozemková mapa

v souladu se skutečností a původní pozemkovou mapou. Totéž žádal po inspektorátu, žádal o osobní jednání, kdy by se rozdílná stanoviska mohla sjednotit. Stodola na p. č. 135/1 nikdy nemohla být postavena tak, jak uvádí současná pozemková mapa, a to z důvodu rozdílných výškových poloh. Inspektorát se v dané věci vůbec nepozastavil nad tím, že každé ze tří provedených zaměření pozemků je jiné a všechna jsou ověřena zeměměřickým inženýrem. Ve skutečnosti je odchylka ukončení pozemků p. č. 135/1 a 36/4 ve správném postavení parcel více jak 1 m a na konci p. č. 36/3 více jak 2,5 m za původní hranicí odpovídající původnímu přidělu. Důsledkem této situace je, že Městský úřad, odbor výstavby v Horním Benešově na žádost nového majitele pozemku p. č. 1410 vydal rozhodnutí o odstranění zástavby, která na p. č. 36/4 byla provedena v roce 1977. Z těchto důvodů byl stěžovatel jednoznačně na svých právech zkrácen, a proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Inspektorát ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že předmětem rozhodování byla žádost stěžovatele o opravu zobrazení hranice mezi pozemky p. č. 36/3, 36/4 a p. č. 36/5, 1410 v k. ú. Horní Životice. Stěžovatel dovozoval chybné zobrazení hranice v katastru nemovitostí na podkladě výsledků vytyčení hranice, které se uskutečnilo v roce 2001 a opakovaně v roce 2006. Protože vlastníci sousedních pozemků s výsledky vytyčení nevyjádřili souhlas, nebyly v katastru nemovitostí provedeny žádné změny v zobrazení hranice mezi pozemky p. č. 36/3, 36/4 na straně jedné a pozemky p. č. 36/5, 1410 na straně druhé. Ani stěžovatel nepředložil některému z orgánů zeměměřictví a katastru nemovitostí výsledek zeměměřické činnosti, např. geometrický plán na průběh vlastníky upřesněné hranice pozemků podle ust. § 19a odst. 4 zákona č. 344/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“), který by byl neoddelitelnou součástí listiny, podle které by v katastru nemovitostí mohlo být zapsáno zpřesněné geometrické a polohové určení dotčených pozemků. Katastrální úřad i inspektorát opakovaně vysvětlily stěžovateli jednak to, jaké pravomoci orgány zeměměřictví a katastru v řízení o opravě chyby mají a také to, že rozhodovat spory o vlastnictví sporného pozemku na straně jedné vymezeného hranicí evidovanou v katastru nemovitostí a na straně druhé hranicí tvrzenou účastníky sporu nepřísluší orgánům zeměměřictví a katastru, ale soudům. Vzhledem k výše uvedenému navrhl inspektorát zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odst. 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel je vlastníkem pozemků p. č. 36/4 a 36/3, které nabyly jeho právní předchůdci jako přiděl, zapsaný v knihovní vložce 184 a doplňkový přiděl č. 72 (kopie přidělového plánu a listin jsou součástí spisu). Spolu s těmito pozemky předchůdci stěžovatele užívali i část přidělu č. 57 (dnes pozemek p. č. 36/5). Pozemky p. č. 36/3 a 36/4 byly součástí pozemku p. č. 36/1 a do katastru nemovitostí (kopie katastrální mapy v příloze poř. č. 6 správního spisu sp. zn. ZKI-O-105/414/2007) byly zakresleny až v roce 1982, a to na základě žádosti právních předchůdců stěžovatele, kteří doložili geometrický plán, v němž je součástí pozemku p. č. 36/3 ještě část pozemku p. č. 36/1 odpovídající přidělu č. 57 (dnešní pozemek p. č. 36/5). V roce 1995 byla do katastru, bez vytyčení v terénu, zakreslena hranice mezi přiděly č. 72 a č. 57

(pozemky p. č. 36/3 a 36/5), a to podle grafického přidělového plánu (měřítko 1:5000), přičemž s touto hranicí souhlasili právní předchůdci stěžovatele a vyznačení této hranice není předmětem sporu. V roce 2001 došlo k prvnímu vytyčení hranice pozemků v terénu (p. č. 36/3 a 36/5), kdy byly vytyčeny 3 body, a to na základě žádosti stěžovatele (ZPMZ č. 211, příloha poř. č. 10 přílohy správního spisu sp. zn. ZKI-O_105/414/2007), s čímž stěžovatel i sousedící vlastníci vyjádřili souhlas. Následně došlo k zakreslení mapové značky č. 1.05 do katastrální mapy. Od té doby hranice pozemků p. č. 36/3 a 36/5 tak, jak je vyznačená v katastrální mapě, nebyla podle údajů ve správním spise nijak měněna. Pokud jde o hranici mezi pozemky p. č. 36/4 a 135/1 (dnešní p. č. 1410), jedná se o hranici, která byla podle přidělového plánu a pozemkových knih tvořena z jedné strany přidělem a z druhé strany historickou budovou – zřejmě stodolou, která zde stála již dříve jako součást komplexu budov. Podle protokolu o vytyčení hranic těchto pozemků ze dne 15. 9. 2006 s vytyčením v terénu objednaným sousedem stěžovatel nesouhlasil, neboť dospěl k závěru, že hranice přidělu má být podle skutečnosti jiná, než jak je uvedena v katastrální mapě, a má odpovídat historickému umístění stodoly na p. č. 135/1 v terénu. Proto požádal o provedení opravy zakreslení této hranice a poukazoval na to, že provedením zákresu oprav pouze pozemků p. č. 135/2 a 132/3 (bývalých stodol původního komplexu) došlo k narušení historické návaznosti parcel vzájemně na sebe a zákres v katastrální mapě tak neodpovídá skutečnosti a původní pozemkové knize. U pozemků p. č. 132/1, 132/3 a 132/5 proběhlo řízení o opravě zákresu těchto parcel zřejmě z úřední povinnosti. Pozemek p. č. 135/1 nebyl nijak opravou dotčen.

V rámci stížních námitek stěžovatel poukazoval, stejně jako během správního řízení a řízení o žalobě, na to, že jsou v důsledku opravy zákresu dvou z původních stodol v katastrální mapě vyznačeny pozemky p. č. 135/1 (dříve vymezena jako zastavěná plocha a nádvoří – zbořeniště, později přečíslovaná na p. č. 1410 – ostatní plocha) a p. č. 135/2, 132/3 v jiném umístění, než jak jsou uvedeny v původní pozemkové mapě, jednalo se zřejmě o stodoly původního statku, a také jinak, než jak byly podle tvrzení stěžovatele odjakživa umístěny. V této souvislosti stěžovatel v průběhu správního řízení upozorňoval na možnost místního šetření, protože podle něj obrysy původní stodoly na p. č. 135/1 by měly být v terénu ještě patrné. Proto požadoval vysvětlení provedení opravy zakreslení těchto parcel a upozorňoval na možný omyl v souvislosti s tím, že nebyl opraven i zákres stodoly p. č. 135/1.

Katastrální úřad i inspektorát opakovaně ve svých rozhodnutích konstatovaly, že v případě řízení o opravě se porovnává zakreslení v katastrální mapě s údaji v podkladech a právních listinách. Přitom však ze správního ani soudního spisu nevyplývá, a neobsahují ani listiny, které byly podkladem k tomu, že bylo v roce 1995 a následujících letech (viz. záznam podrobného měření změn 172, podle údajů ve správním spisu mělo jít o rozhodnutí sp. zn. OR-139/1998-801/3) provedeno překreslení polohy dvou ze tří parcel (původní komplex tří stodol), zakreslených již v pozemkové knize. Ve vyjádření k žalobě inspektorát bez bližší specifikace uvádí, že „opravou staveb katastrální úřad opravoval chyby vzniklé při vedení a obnově katastru a geometrickém plánu vyhotoveném katastrálním úřadem nebo jeho předchůdcem“. Ve výpisu údajů z katastru nemovitostí, který je přiložen k podrobnému měření změn č. 172/2, je přitom uvedeno, že „oprava polohy staveb 132/1, 132/3 a 135/2 zpochybněná dopisem od p. P. je neopodstatněná, jak tomu nasvědčuje kontrolní měření provedené námi v dané oblasti“. V napadeném

rozhodnutí je uvedeno, že „při opravě zákresu stodol na parc. č. 135/2 a 132/3 ... nebyla hranice mezi parc. č. 36/4 a parc. č. 1410 dotčena a nebylo prováděno nové zaměření stodol“. Jako dotčený pozemek je ovšem pozemek p. č. 135/1 uveden v záznamu podrobného měření změn v roce 1995, 1996, 2000, příloha poř. č. 9 správního spisu.

Podle ust. § 8 odst. 1 katastrálního zákona opraví katastrální úřad na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu chybné údaje katastru, které vznikly podle písm. a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru a podle písm. b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu poměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem.

Oprava katastrálního operátu se provádí v důsledku zřejmého omylu či nepřesnosti při měření při překročení mezních odchylek stanovených právním předpisem. Ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona je nutno vykládat v tom smyslu, že se jedná o zřejmý omyl, kdy při zobrazení hranic pozemků v katastrální mapě dojde k tomu, že zakreslení v katastrální mapě není ve shodě s podklady pro zakreslení hranice. Katastrální úřad proto při posuzování toho, zda jsou zobrazení ve shodě s podklady, posuzuje pouze to, zda je takové zobrazení ve shodě s vlastnickými právy do té míry, že posuzuje zakreslení hranic v katastrální mapě s ohledem na obsah listin, které má k dispozici. Také v případě vytyčení hranic v terénu pracovník, který toto provádí, vychází ze stávajících údajů měřické dokumentace a pokud takové podklady nejsou k dispozici, tak vytyčení vychází ze zobrazení v katastrální mapě. Pokud dojde k vytyčení hranice v souladu s nezpochybnitelnými a správnými údaji v katastru a takto v terénu vytyčená hranice neodpovídá skutečně reálně v průběhu desítek let zaužívané hranici pozemků mezi vlastníky (např. plot), nelze tuto situaci řešit opravou katastrálního operátu. „Posunout“ vytyčenou a v katastru vyznačenou hranici do polohy, v jaké ve skutečnosti probíhá, je možno jen v případě existence a doložení příslušných právních titulů katastrálnímu úřadu, které by k takovému novému vytyčení a novému zakreslení do katastrální mapy opravňovaly (dohoda vlastníků, soudní rozhodnutí civilního soudu). Pokud však dojde k vyznačení (a dle údajů v katastru k následnému vytyčení) hranice v důsledku zřejmého omylu, tedy dojde k rozporu zakreslení s obsahem podkladových listin, je na místě řízení ve věci opravy ve smyslu § 8 katastrálního zákona. K věci je dále nutné poznamenat, že i průměrně obezřetný vlastník není schopen rozpoznat ze zakreslení v katastrální mapě přesný průběh této hranice v terénu a může proto dojít k situaci, že užívá i část sousedního pozemku. Pokud však po vytyčení této hranice v terénu zjistí, že zaužívaná hranice probíhá jinak než hranice zakreslená v katastru, má možnost v této situaci zvolit několik postupů. Mimo soukromoprávní dohody mezi vlastníky sousedících pozemků a určovací žaloby může vlastník v případě, že má pochybnosti o správnosti údajů v katastru, o něž se vytyčení opíralo, využít institutu opravy zřejmých omylů ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona a obrátit se na katastrální úřad se žádostí o opravu, což také stěžovatel učinil.

Skutečnost, že stěžovatel není vlastníkem pozemků, které bezprostředně sousedí s pozemky o jejichž zobrazení se v katastrální mapě jedná, ještě bez dalšího neznámá, že není osobou oprávněnou ve smyslu ust. § 8 katastrálního zákona, neboť je majitelem pozemku, který bezprostředně sousedí s komplexem bývalých stodol, jak vyplývá z pozemkové mapy. Ze závěru krajského soudu není zřejmé, zda při hodnocení skutkových

okolností vzal v úvahu také zakreslení komplexu spolu souvisejících pozemků (komplexu původních stodol), které se liší od zakreslení uvedeného v pozemkové knize. Také není zřejmé, zda se při posuzování osoby stěžovatele jako osoby oprávněné ve smyslu citovaného ustanovení zabýval tím, že stěžovatel mohl být dotčen ve výkonu svého vlastnického práva při následných dalších úkonech probíhajících v území a katastru (vytyčení na žádost souseda, další zákresy), pokud se tyto, byť v dobré víře, opíraly o zákresy v katastrální mapě po zpochybňované opravě. Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 – 125, dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil, že „§ 11 zákona č. 265/1992 Sb. zakládá dobrou víru ve správnost evidovaných údajů. Závaznost některých údajů vedených v katastru pak plyne z ust. § 20 katastrálního zákona. § 4 odst. 2 katastrálního zákona pak stanoví, čím je katastrální operát tvořen, tedy co vše je v něm evidováno. Z těchto ustanovení je zřejmé, že nesprávná evidence může mít vliv v řadě oblastí, nejen pro disponování s nemovitostmi, ale třeba i pro vznik či rozsah daňové povinnosti nebo pro ukládání povinností na úseku životního prostředí apod. K evidovaným údajům se také váže povinnost vlastníka a jiných oprávněných osob označit ve stanovené lhůtě trvalým způsobem hranice svých pozemků podle § 10 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona nebo povinnost ohlásit katastrálnímu úřadu změny údajů katastru týkající se jejich nemovitosti [§ 10 odst. 1 písm. d) katastrálního zákona]; jejich porušení pak zakládá sankční odpovědnost (§ 23 katastrálního zákona). Významu zapsaných skutečností odpovídá i význam jejich oprav, které jsou prostředkem ochrany před nesprávným zápisem skutečností z listin vyplývajících. Z tohoto hlediska je třeba přistupovat k posouzení vlivu provedení či neprovedení opravy na dotčené subjekty. Navrhovatel, který požaduje provedení opravy chybného údaje, má právo na to, aby katastrální úřad opravu provedl; jistě jen za předpokladu, že skutečně došlo k zapsání skutečností odporujících listinám, které byly podkladem zápisu.“ S ohledem na výše uvedený judikatorní závěr je nutné v dalším řízení zkoumat, zda stěžovatelem zpochybňovaná zakreslení byla provedena v souladu s podkladovými listinami a zda nedošlo k vyznačení hranice v katastrální mapě nesprávně, např. v důsledku zřejmého omylu.

Podklady, které jsou součástí správního spisu a které svědčí pro původní polohu bývalých stodol, jsou výpisy z pozemkové knihy a přidělový plán, v němž hranice pozemku p. č. 135/1 (se stodolou) tvořila zároveň po své delší levé straně hranici přídělů, který nabyli právní předchůdci stěžovatele. Poté jejich pozemky tvořící příděl pokračovaly i za pozemkem p. č. 135/1, kde právní předchůdci stěžovatele užívali i část pozemku, který již nebyl součástí jejich přídělů, ale tuto část hranice již stěžovatel nezpochybňuje. V případě hranice pozemku stěžovatele a bývalé stodoly na pozemku p. č. 135/1 (dnes p. č. 1410) je namíste přezkoumatelným způsobem odůvodnit opravu zákresu pozemků p. č. 135/2 a 132/3, konkrétně, z jakých právních podkladů či relevantních zjištění katastrální úřad vycházel a proč se zákres liší od pozemkové mapy, přidělového plánu a výpisu z jednotné evidence půdy, z nichž je patrné, že pozemky p. č. 135/1, 135/2 a 132/3 na sebe navazovaly v jiném úhlu a v jiné vzdálenosti, než jak bylo opravným zákresem do katastrální mapy vyznačeno. Tento rozpor je z podkladů dostupných ve správním spise zcela evidentní, avšak krajský soud se důvody opravy zákresu vůbec nezabýval. Krajský soud se nevypořádal ani s námitkou stěžovatele jaké důsledky pro další měření v terénu pak má zakreslení pozemků po opravě a zda by důvody pro odlišné zakreslení pozemků dvou ze tří původního komplexu (od zakreslení v pozemkové knize a přidělovém plánu) svědčily

i pro opravu pozemku bezprostředně sousedícího se stěžovatelem. Jen na základě vyřešení těchto skutkových a právních *okolností* může být v dalším řízení postaveno na jisto, zda stěžovatel je osobou oprávněnou ve smyslu § 8 odst. 1 katastrálního zákona a zda je nutné provést opravu katastrálního operátu.

Vzhledem k tomu, že krajský soud neuvedl dostatek důvodů, jimiž by podložil svůj závěr, je jeho rozhodnutí ve věci nepřezkoumatelné. Není-li totiž z odůvodnění rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby (viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz).

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu